

Sygn. akt II Ka 864/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2024 r.

sprawy **A. M.**

oskarżonego z art. 224 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 16 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 1775/21

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławczego, którego wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 864/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 sierpnia 2023 r. w sprawie II K 1775/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1 - naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść skarżonego wyroku tj.</p> <p>- przepisu art. 399 kpk poprzez zaniechanie uprzedzenia oskarżonego , któremu zarzucono czyn z art. 224 § 2 kk o możliwości zakwalifikowania zarzucanego mu czynu także z art. 224 §1 kk - w sytuacji, gdy oskarżony został skazany na podstawie przepisu art. 224 §2 kk w zw. z art. 224 §1 kk, co oznacza wyjście poza granice oskarżenia,</p> <p>- przepisu art. 170 § 1 pkt. 5 kpk poprzez zmianę w dniu 02.08.2023 r. postanowienia z dnia 15.03.2023 r. i oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka A. D. jako zmierzającego do przedłużenia postępowania, w sytuacji, gdy przedmiotowy wniosek został zgłoszony przez oskarżonego pismem datowanym 28.12.2021 r. (podtrzymany przez obrońcę pismem datowanym 11.04.2022 - przed pierwszą rozprawę), gdy przedmiotowy wniosek dowodowy obejmujący 3 świadków został</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zrealizowany przez Sąd Rejonowy w odniesieniu do 2 z 3 świadków, gdy dotyczył okoliczności istotnych dla obrony oskarżonego także w aspekcie oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonego;

- przepisu art. 7 kpk poprzez dokonanie oceny zebranych dowodów w sposób dowolny, w sprzeczności z faktami z tych dowodów wprost wynikającymi, wbrew regułom logicznego rozumowania, co spowodowało, że uzasadnienie skarżonego wyroku jest także wewnętrznie sprzeczne.

II - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, iż funkcjonariusz K. M. w dniu 22.10.2021 r. wykonywał prawną czynność służbową polegającą na poinformowaniu skazanego A. M. o obowiązku noszenia odzieży skarbowej podczas gdy obowiązki K. M. w tym dniu polegały na nadzorze nad czynnością kontroli osobistej osadzonych przez innych funkcjonariuszy, oraz poprzez przyjęcie, że A. M. zastosował groźbę bezprawną w celu zmuszenia tego funkcjonariusza do zaniechania wykonania czynności służbowej polegającej na poinformowaniu oskarżonego w przedmiocie tej odzieży, podczas gdy niesprecyzowana wypowiedź oskarżonego nie wiadomo, czy była skierowana do tego funkcjonariusza, nie zostało ustalone czy owa wypowiedź i z jakiego powodu wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę realizacji oraz gdy nie został ustalony powód / motyw użycia groźby względem tego funkcjonariusza.

III - naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art.

	<p>224§2kk i art. 224 § 1 kk poprzez błędne ich zastosowanie ,w sytuacji gdy zebrany materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że zachowanie oskarżonego A. M. w dniu 22.10.2021 r. wypełniło znamiona czynów przyjętych za podstawę wyroku , tj. czynów z art. 224 §2 kk i art. 224§1 kk.</p> <p>IV - rażąca niewspółmierność wymierzonej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, polegającą na wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia za czyn o niewielkim - w okolicznościach niniejszej sprawy - stopniu społecznego niebezpieczeństwa i bez uwzględnienia okoliczności korzystnych dla oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, a przy tym wyczerpujący, przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonując rzetelnej, właściwej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, a następnie stanu faktycznego, który to jest wolny od błędów, co dobitnie i przekonująco wykazał w pisemnym uzasadnieniu, spełniającym wymogi z art. 424 kpk.</p> <p>- materiał dowodowy w kształcie zgromadzonym w sprawie – wbrew odmiennym wywodom obrońcy – uprawniał do ustalenia, że A. M. popełnił czyn przypisany mu zaskarżonym wyrokiem i nie wymagał uzupełnienia.</p>		

- Sąd Rejonowy słusznie ocenił depozycje świadków K. M., M. K. i K. F. jako wiarygodne. Należy zauważyć, że są one ze sobą spójne, przy czym znajdują odbicie w nieosobowym materiale sprawy, tj. notatce urzędowej (k. 2 akt sprawy) oraz dokumentacji dotyczącej kary dyscyplinarnej (k. 134-135 akt sprawy). Pewne rozbieżności jakie ujawniają się w ich relacjach z postępowania sądowego nie mogą powodować automatycznie uznania, iż nie zasługują na obdarzenie ich wiarą, bowiem niekoniecznie mogą one wynikać z próby zafałszowania rzeczywistości, a mogą wynikać z niedostatków ludzkiej pamięci, która wszakże przecież nie jest niezawodną, co uwidacznia się w ich zeznaniach, a zasadnie zwrócił uwagę na ten aspekt w kontekście oceny wiarygodności Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jeżeli dokładnie przyjrzeć się wywodom omawianych świadków, to nie sposób nie powiedzieć w tym miejscu, że wszyscy oni potwierdzili złożone przez siebie zeznania z fazy przygotowawczej. Co więcej ustawa karna procesowa nie przewiduje wartościowania oceny źródeł osobowych, w tym też osobowych, w zależności od etapu postępowania, na jakim zostały wprowadzone do procesu. Sąd jest uprawniony do tego, aby obdarzyć wiarą zarówno relacje z postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, a taka decyzja nie może być podejmowana w oparciu o konkretne tylko fragmenty dowodów, ale w efekcie rozpatrzenia całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie, wobec obowiązku realizacji wymogu określonego w art. 410 kpk, o czym zapomina obrońca

skupiając się wyłącznie na materiale korzystnym dla oskarżonego, co powoduje, iż zawsze takie wywody będą nieuprawnione, a więc i właśnie dowolne. Wracając do meritum efektem podjętego przez oskarżonego zachowania było sporządzenie przez K. M. notatki służbowej, z której to wynikające okoliczności, pokrywają się z jego wersją zdarzenia. Skarżący podnosząc, iż we wniosku o wymierzenie kary dyscyplinarnej zostały wskazane naruszenia obowiązków z art. 116 § 1 pkt 1 kkw i art. 116a pkt 2 kkw i w tej okoliczności upatrując wadliwości podjętej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, pomija uprzednio wskazany opis zdarzenia, który to również jest spójny z przekazem funkcjonariusza więziennego K. M.. Należy zauważyć także, że zarówno M. K. jak i K. F. wskazywali, iż zamiast wykonać polecenie K. M. udostępnienia rzeczy do kontroli, oskarżony podważał obowiązek noszenia odzieży skarbowej w zakładzie karnym, a uściślając w trakcie wychodzenia na spacer, który to przy braku zezwolenia dyrektora zakładu karnego – z uwagi na treść art. 90 kkw – jest bezsporny, a argumentacja obrońcy mająca podważyć obecność K. M. na miejscu zdarzenia, w tym rolę, jaką w nim odegrał jest niezasadna. Otóż przedmiotem czynności wykonawczej w przypadku czynu z art. 224 § 2 kk jest każdy funkcjonariusz publiczny, ale nie tylko, bo i osoba do pomocy mu przybrana. Niewątpliwym jest zaś, że czynność jaką podjął K. M., mająca na celu poinformowanie skazanego – w odpowiedzi na jego wątpliwości - o ciążyącym na nim obowiązku noszenia odzieży skarbowej, nie wykraczała poza

przypisane dla niego kompetencje. Przy czym jak podkreśla się w doktrynie kwestia merytorycznej słuszności podjętych czynności jest irrelevantna dla badania, czy czynność ta ma charakter prawny. Może mieć co najwyżej znaczenie dla określenia stopnia społecznej szkodliwości zachowania sprawcy (O. Górniok [w:] Kodeks karny..., red. A. Wąsek, s. 31, A. Barczak-Oplustil, M. Iwański [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. art. 212-277d, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017, art. 224).

- odnosząc się z kolei do oceny wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań świadków

T. M. i H. B., Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację przywołaną w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Słusznie Sąd I instancji podkreślił, że oskarżony w swojej relacji z jednej strony odwołuje się do dokumentacji dotyczącej kary dyscyplinarnej, co należy jeszcze raz zauważyć, nie kwestionując jego treści, a z drugiej zaprzecza by wypowiedział słowa przywołane przez pokrzywdzonego, zarzucając mu pomówienie. W ocenie Sądu II instancji relacja oskarżonego, w ramach to której zaprzecza sprawstwu zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, wobec sprzeczności z zeznaniami świadków K. M., M. K. i K. F., przekonujących, logicznych, stanowiących pokrywającą ze sobą całość, a także nieosobowym materiałem dowodowym sprawy, prawidłowo nie została uznana za wiarygodną. Brak jest powodów wobec to których, nawet nie jeden, ale trzech funkcjonariusze Służby Więziennej mieliby bezpodstawnie obciążać oskarżonego. W tej sytuacji Sąd a

quo słusznie przyjął, iż stanowią one linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Z kolei treść zeznań ww. świadków wskazuje, że nie chcieli oni ujawniać faktów dla oskarżonego niekorzystnych. Jak ujawnia pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku, Sąd przeprowadził ocenę zarówno ocenę wyjaśnień oskarżonego, jak i zeznań omawianych świadków w odniesieniu do pozostałego materiału dowodowego sprawy, zwracając trafnie uwagę na specyfikę kultury więziennej, tj. wynikających z niej zależności pomiędzy osadzonymi, a Sąd Okręgowy nie dostrzega, aby była ona błędną. Treść zeznań świadków T. M. i H. B. wskazuje, że chcieli wspomóc oskarżonego, jednakże w konfrontacji z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ich relacje słusznie, poza potwierdzeniem, że w dniu 22 października 2021 r. miała miejsce kontrola celi i osobista oraz, że przebywali oni z oskarżonym, nie obdarzył przymiotem wiarygodności. Argumentacja zaprezentowana w złożonym przez obrońcę środka odwoławczym nie wykazała nieprawidłowości takiej decyzji. Tu należy podnieść, że odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania

waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (wyrok SA w Warszawie z 17.09.2021 r., II AKA 292/20, LEX nr 3287759).

- ocena nieosobowego materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie budziła wątpliwości Sądu Okręgowego i w pełni ją aprobując, uznano zarzut w tym zakresie za bezzasadny.

- w związku z tym, że ocena dowodów, jaką zaprezentował obrońca w środku odwoławczym, nie uwzględniała całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności, a więc nie respektowała wymogu z art. 410 kpk, jako nieuprawniona, a więc i dowolna nie mogła uzyskać akceptacji Sądu Okręgowego.

- z uwagi na zwolnienie z Zakładu Karnego w S. i aresztowanie A. D. na terenie RFN, zaszła istotna przeszkoda uniemożliwiająca przesłuchanie tego świadka. Sąd Okręgowy podjął zresztą próbę ustalenia, czy świadek ten przebywa już w Polsce – z wynikiem negatywnym. Tym samym Sąd Rejonowy słusznie zmienił postanowienie dopuszczające ten dowód i oddalił wniosek dowodowy w zakresie tegoż świadka, skoro przesłuchać go na rozprawie nie było można. Skarżący musi pamiętać o tym, że Sąd przy podejmowaniu takiej decyzji procesowej bierze pod uwagę całokształt okoliczności

prowadzonej sprawy, a zatem ocenia zasadność wprowadzenia danego dowodu do procesu z punktu widzenia szerszego kontekstu procesowego. W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przesłuchania świadków T. M. i T. B. podtrzymywanie takiego wniosku dowodowego stanowiło próbę przedłużenia trwającego postępowania. Nie należy zapominać, że zawarta w art. 170 § 1 pkt 5 kpk przyczyna powinna być rozważana przy uwzględnieniu nie tylko czasu złożenia wniosku dowodowego, ale także okresu dzielącego decyzję przewidzianą w tym postanowieniu od czynności polegającej na przeprowadzeniu dowodu. Jeżeli w czasie, kiedy sąd meriti jest zobowiązany do podjęcia decyzji, czy podejmować dalsze czynności w celu przeprowadzenia dowodu, czy też wniosek dowodowy oddalić, musi mieć więc w polu widzenia zarówno czas, jaki upłynie od podjęcia czynności organizacyjnych do planowanego czasu przeprowadzenia dowodu, jak i realną perspektywę skuteczności tych czynności, a więc ich efektywność. Jeżeli okoliczności wynikające z oceny tych czynników prowadzą do wniosku, że przeprowadzenie dowodu jest teoretycznie możliwe, ale w bardzo odległym okresie, a nadto, kiedy z innych okoliczności sprawy wynikają wątpliwości co do przeprowadzenia dowodu, postanowienie wydane na podstawie art. 170 § 1 pkt 5 kpk jest uzasadnione (postanowienie SN z 16.11.2020 r., II KK 289/20, LEX nr 3080352).

- tym samym skoro Sąd I instancji nie naruszył żadnego z przepisów

ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania przyjętych ustaleń faktycznych. Bezspornie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zeznań pokrzywdzonego, a także mając na uwadze jego działania podjęte po wypowiedzeniu przez oskarżonego groźby, faktycznie wywołała ona w K. M. obawę jej spełnienia po opuszczeniu przez oskarżonego Zakładu Karnego. Sąd Rejonowy przekonująco wypowiedział się w tym zakresie, przedstawiając stosowną argumentację w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a zatem twierdzenie skarżącego, że jest inaczej, jest bezpodstawne.

- nie można także podzielić twierdzeń obrońcy odnośnie wyjścia przez Sąd I instancji poza granice zaskarżenia. Oskarżonemu zarzucono czyn z art. 224 § 2 kk i czyn w takiej kwalifikacji prawnej przypisano mu zaskarżonym wyrokiem. Przywołanie art. 224 § 1 kk w wyroku dotyczyło kwestii wymiaru kary, a nie przyjęcia odmiennych ustaleń faktycznych, skutkujących zmianą kwalifikacji prawnej, co też potwierdza uzasadnienie zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji gdy Sąd Rejonowy nie zakwalifikował czynu według innego przepisu prawnego, nie miał obowiązku uprzedzenia o takiej możliwości (wyrok SA w Katowicach z 22.10.2015 r., II AKa 360/15, Prok. I Pr.-wkł. 2016/6, poz. 41, wyrok SA w Łodzi z 31.03.2016 r., II AKa 280/15, LEX nr 2041782). Co więcej rozwijając ten wątek Sąd I instancji poruszał się w ramach jednego zdarzenia historycznego, a należy przypomnieć, że w myśl zasady określonej w art. 14 § 1 kpk, ramy postępowania

jurysdykcyjnego są określone nie przez poszczególne elementy tego opisu, ale przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia. Sąd zmieniając opis czynu w sposób zaprezentowany w zaskarżonym wyroku, opierając się także o przywołany w skardze prokuratorskiej materiał dowodowy i ustalony na jego podstawie stan faktyczny, które to stany faktyczne, ten z aktu oskarżenia i ten ustalony przez Sąd I instancji, wzajemnie się pokrywały, niewątpliwie nie wyszedł poza granice zakreślone poprzez akt oskarżenia. Zachowanie oskarżonego, mające swe odbicie w opisie czynu zarzucanego stanowiło bowiem przedmiot również postępowania sądowego, przy czym niezmienną była osoba pokrzywdzonego K. M.. Bezspornie skazanie za czyn inny niż zarzucany, stanowiące naruszenie zasady skargowości, a następnie uchybienie będące bezwzględną przyczyną odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 9) nastąpi wówczas, gdy sąd wyjdzie poza granice aktu oskarżenia, to jest poza jego podstawę faktyczną, a nie poza wskazaną w akcie oskarżenia podstawę prawną odpowiedzialności karnej. Istotne jest zatem to, by opisy czynów zarzucanego i przypisanego miały jakiś wspólny obszar, wyznaczony cechami (znamionami) tych czynów i aby fragmenty obrazów tychże czynów, chociażby częściowo nakładały się (wyroki Sądu Najwyższego z dni: 23 września 1994 r., II KRN 173/94, OSNKW 1995, z. 1-2, poz. 9 i 9 czerwca 2005 r., V KK 446/04, OSNKW 2005, z. 11, poz. 110 oraz S. Śliwiński, Polski proces karny przed sądem powszechnym. Zasady ogólne, Warszawa 1948, s. 205 i n.)

(wyrok SN z 10.10.2016 r., IV KK 152/16, LEX nr 2148637).

- bezzasadnym był również zarzut dotyczący niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). W przekonaniu

Sądu Okręgowego, nie można tego powiedzieć o represji karnej wymierzonej A. M. w zaskarżonym wyroku. Art. 506 § 3 kpk jednoznacznie stanowi, iż w razie wniesienia sprzeciwu wyrok nakazowy traci moc, a sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Oznacza to, że zawsze konsekwencją wniesienia sprzeciwu od wyroku nakazowego jest dalsze rozpoznanie sprawy, w której ten wyrok wydano, na zasadach ogólnych. Z kolei z uwagi na uregulowanie zawarte w art. 506 § 6 kpk Sąd Rejonowy w Siedlcach rozpoznający sprawę po wniesieniu sprzeciwu nie był związany treścią wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 8 lutego 2022 r.

w sprawie II K 1775/21, który utracił moc, a zatem mógł w granicach swego uznania,

w oparciu o dyrektywy z art. 53 kk, kształtować wymiar kary, w przypadku stwierdzenia sprawstwa oskarżonego co do czynu w formie przyjętej w zaskarżonym wyroku. Nie należy też zapominać o tym, że dysponował on szerszym materiałem dowodowym. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że wszystkim przesłankom obciążającym oskarżonego Sąd I instancji nadał właściwą

rangę i znaczenie, żadnej z nich nie przecenił, przy czym Sąd ten słusznie nie dopatrywał się też żadnej okoliczności łagodzącej odpowiedzialność karną oskarżonego. Trudno uznać, aby kara 5 miesięcy pozbawienia wolności, a więc nieznacznie odbiegająca od dolnej granicy ustawowego zagrożenia za przypisany oskarżonemu czyn, którą wyznacza kara 1 miesiąca pozbawienia wolności, była rażąco niewspółmierną, chociażby w świetle dotychczasowej wielokrotnej karalności A. M. (k. 201-204 akt sprawy). Rozważając sięgnięcie po uregulowanie z art. 37a kk, Sąd za każdym razem obowiązany jest do indywidualnego podejścia i całościowego przeanalizowania konkretnego przypadku. W sprawie niniejszej zdaniem Sądu Okręgowego brak było argumentów, aby oskarżonego potraktować łagodniej aniżeli ustawodawca przewidział to w zagrożeniu ustawowym. Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, jedynie kara pozbawienia wolności, jako najsurowsza rodzajowo, mogła zostać orzeczona w tej sprawie wobec oskarżonego, a jej wymiar odpowiadał okolicznościom tej sprawy i celom przyświecającym prewencji generalnej, jak i stricte odnoszącym się do osoby A. M.. Nadto będzie stanowiła dla niego asumpt do przemyślenia swojego zachowania i odmiennego usystematyzowania istotnych w życiu wartości, a nadto ugruntowania właściwych i pożądaných społecznie postaw.

Wniosek

o uniewinnienie oskarżonego A. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność wywiedzionych przez obrońcę zarzutów skutkowałą utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 sierpnia 2023 r. w sprawie II K 1775/21 – w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego A. M. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, stwierdzając, wydatki tego postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa. W związku z orzeczoną zaskarżonym wyrokiem bezwzględną karą pozbawienia wolności względem oskarżonego, pozbawiony on będzie możliwości zarobkowania. Wobec tego obciążanie go kosztami postępowania byłoby niezasadne.

7. PODPIS

--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana